

Carla Gielens

Verberg je liefde

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1. EEN NIEUWE WERKPLEK

De jonge, opgewekte vrouw wacht geduldig, maar een tikje nerveus, op een comfortabele stoel in de hal van het bedrijf. Regelmatig lopen mensen die hier werken langs haar heen, op weg naar hun werkkamers, studio's of vergaderlokalen. Zij weten wat ze moeten doen en waar ze naar toe moeten. Maar zij, Carolina, moet wachten. Ze leest wat in een tijdschrift dat op de lange, smalle salontafel lag, maar zich echt concentreren op het artikel kan ze niet. Ze weet alleen dat het over fotografie gaat en dat de titel zegt dat het maken van fotoreportages een intensieve bezigheid is. Maar dat wist ze al.

Net als ze het tijdschrift wilt terugleggen, roept iemand haar naam. Carolina kijkt op naar de wat oudere dame en loopt naar haar toe. Ze schudden elkaar de hand.

“Meneer Brenner kan u ontvangen,” zegt de dame vriendelijk en ze knijpt vluchtig haar ogen dicht. Carolina heeft dat altijd een apart gebaar gevonden bij mensen, alsof ze dan iets anders zullen zien, als ze hun ogen weer open doen. Maar misschien doet ze het onbewust zelf ook wel.

“Dank u,” zegt Carolina zacht tegen mevrouw Cotton, de secretaresse van meneer Brenner. Mevrouw Cotton begeleidt haar naar het kantoor en klopt op de deur. Na een “Come in!” doet ze de deur open.

“Miss Carolina Groe...! ‘t Spijt me, schat, ik kan het niet uitspreken,” verontschuldigt mevrouw Cotton zich heel direct bij Carolina, terwijl ze haar aankijkt.

Carolina vult haar aan. “Groenendaal,” zegt ze zacht, met een kleine, geamuseerde glimlach om haar mond.

“Dank je. Succes!” zegt mevrouw Cotton. Carolina kijkt haar voor een moment na en draait zich dan rustig om. Ze staat in een grote, lichte ruimte met veel ramen. Van een kleine afstand ziet ze een goed uitziende, lange man staan naast zijn bureau. Wauw! Ze ziet hem staan als in een flits. Haar hart klopt meteen sneller.

“Kom binnen, Miss Carolina. Als ik u zo mag noemen?” vraagt de man.

“Natuurlijk.”

Onwennig schudt ze hem de hand. Carolina kent hem van naam, maar ze heeft nog nooit zomaar vóór hem gestaan, laat staan dat ze hem gesproken heeft. Deze man is een aparte be-

kendheid in de journalistiek; iemand die zichzelf niet echt voorop stelt. Geen egotripper.

“Ga zitten, alsjeblieft,” zegt de man.

Ze neemt plaats op een eenvoudige, rechte stoel bij zijn bureau en observeert vluchtig het kantoor. Het is opgeruimd, schoon en vrij leeg. Alles is functioneel. Aan de wand achter hem hangt een portretfoto in nostalgisch sepia van een oudere, grijnzende man. Lachrimpels golven om zijn mond en kraaienpoten waaieren uit om zijn bruine pretogen in een doorleefd gezicht. Ze wordt er vrolijk van en het lijkt net of de man op de foto goede moed naar haar toe straalt.

“Dat is mijn vader,” zegt Frank Brenner, terwijl hij in een notatieblok op zijn bureaublad schrijft. “Hij is vorig jaar in juli overleden.” Frank kijkt naar haar op en legt zijn pen neer. “Een goede man. Streng. Hij hield veel van mijn moeder.”

Carolina weet niet goed wat ze moet zeggen.

“Zijn foto maakt me vrolijk,” zegt ze.

Frank zet rustig zijn bril af en lacht zijn tanden bloot.

“Dat zal hij leuk hebben gevonden.”

Frank pauzeert even en neemt een brief en zijn notatieblok voor zich.

“Maar je komt solliciteren. Ik heb jouw open sollicitatiebrief gelezen. Heb je ons informatiepakket doorgenomen?”

Carolina knikt. “Ja.”

Frank komt een stukje dichterbij het bureau zitten.

“Vertel iets over jezelf. Wat is voor jou belangrijk? Hoe woon je? Ben je getrouwd? Kinderen? Dat soort dingen.”

Carolina vertelt hem dat ze zelfstandig woont in een rustige wijk in een stadje verderop, bij een echtpaar dat twee kamers aan haar verhuurt. Ze is niet getrouwd en ze heeft geen kinderen.

“Oké. Wat is voor jou belangrijk?” vraagt Frank.

Carolina haalt diep adem in en laat die dan langzaam wegvloeien. Wat een vraag. Erg ruim.

“Voor mij is het belangrijk dat ik de dingen kan doen die ik graag wíl doen, op een goede en eerlijke manier. En ik vind het ook belangrijk dat ik de juiste mensen om me heen heb. Daarnaast vind ik het prettig dat ik mijn rekeningen kan betalen.”

Frank glimlacht om haar laatste woorden, maar hij reageert er verder niet op. In zijn notieblok noteert hij een paar dingen.

“Ik lees in jouw sollicitatiebrief dat je een journalistieke achtergrond hebt en Nederlandse bent. Je weet toch wel dat Britse journalisten beter zijn dan Nederlandse?”grapt Frank.

Ze kijkt hem licht verontwaardigd aan.

“Is dat zo? Noem mij dan hun namen. Misschien ken ik hen.”

De man tegenover haar schiet kort in de lach om haar eenvoudige antwoord. Hij gaat er niet verder op in. Hij haalt eens diep adem en strengelt zijn vingers in elkaar, zijn handen rustend op zijn bureau.

“Luister, Miss Carolina. Ik kan nog iemand gebruiken op de redactie. Het gaat om voorbereidingswerkzaamheden voor documentaires, zoals het zoeken van informatie, het selecteren van interviewpartners, het houden van voorbereidende interviews, het onderhouden van telefonische contacten en het beschrijven van actuele aandachtspunten en bijzonderheden. Je gaat studiemateriaal schrijven voor scholen, foto’s selecteren, enzovoorts, enzovoorts. Veel bureauredactie, dus. Daar staat tegenover dat het eindresultaat van de documentaire grotendeels van jou afhangt. Eigenlijk organiseer jij de documentaire. Een ander voert de beeldopnames en interviews en dergelijke uit. Maar

ook jouw werkzaamheden zullen de documentaire vullen. Dat alles betekent dat je veel moet overleggen met collega's. Ik kom chronisch iemand tekort. Zou het iets voor jou zijn?" Frank kijkt de jonge vrouw koel, maar niet onvriendelijk aan.

Carolina denkt zichtbaar na. Ja, dat zou wel iets voor haar zijn. "Ja, dat denk ik wel. Het klinkt goed."

Frank zet zich rechter in zijn stoel en kijkt haar schattend aan.

"Dat is mooi. Het is de bedoeling dat je eerst twee maanden op proef werkt. Ik heb iemand nodig voor vier dagen in de week, in ieder geval op de maandag, dinsdag en donderdag. Komt dat uit voor je?"

Carolina knikt. "Ja, dat komt wel uit. Ik zou ook op vrijdag kunnen werken."

Frank maakt een handgebaar. "Prima. Je werkt dan van half negen tot half vijf."

Carolina drukt haar lippen op elkaar. Ze heeft het gevoel dat ze deze kans niet mag laten schieten. "Dat zou goed zijn."

Mevrouw Cotton klopt op de deur en kijkt om het hoekje van de deur. Ze wilt ergens over beginnen, maar Frank heft zijn hand op. "Ik ben bezig. Straks." Nog net vóór mevrouw

Cotton de deur dicht wil doen, steekt een andere vrouw haar hoofd om de deur.

“Koffie of thee?”

“Koffie graag, Krista! Het is nog niet eens elf uur. Ik moet nog wakker worden,” grapt Frank. Hij kijkt Carolina vragend aan. “Wil je iets drinken?”

“Koffie, graag.”

“Krista, twee koffie, alsjeblieft!”

“Joehoe!” roept de gezette vrouw.

Carolina hoort een hoop gerinkel van kopjes op schoteltjes en lepeltjes en het geluid van koffie die in kopjes wordt geschonken. Krista brengt de koffie binnen.

“Kun je vrijdag beginnen?” vraagt Frank zelfverzekerd.

Carolina moet even wennen aan het idee dat ze hier kan komen werken. Vrijdag?

“Ja, dat kan.”

Frank vraagt haar dan iets eerder te komen, zodat ze rondgeleid kan worden. Hij zal haar dan iemand aanwijzen die haar zal inwerken en ze zal haar werkplek alvast kunnen verkennen.

“Ik zorg voor een contract voor in eerste instantie een jaar. We moeten eerst maar kijken hoe het loopt,” zegt Frank zakelijk, terwijl hij

in één oogopslag haar figuur in zich opneemt. Carolina knikt. Ze merkt ineens dat ze nog steeds het tijdschrift in haar handen heeft.

Frank laat er net zijn blik op vallen. Hij glimlacht naar haar. “Neem het tijdschrift mee. Dat artikel is goed en geschreven door een goede, Britse journalist. Breng het vrijdag wel weer mee terug, als je wilt.”

“Oké. Dank u.”

Carolina schudt Frank Brenner de hand en wenst hem nog een fijne dag. Frank knikt haar vriendelijk toe en laat haar uit. Als ze weg is, kijkt hij naar de foto van zijn vader, terwijl hij naar zijn bureau loopt.

“Je maakt zelfs nu nog mensen vrolijk,” zegt hij goedgehumtst in zichzelf tegen zijn vader.

Carolina fietst tevreden door het nog slapende stadje, waarin mensen hier en daar enkele ramen en deuren open gooien. De zon schijnt bleek over de daken van de huizen en trekt een vage, witgele streep over het water van de smalle rivier. Op de bruggetjes over de rivier lopen en spelen kinderen die nog niet naar school hoeven te gaan. Dat vindt ze altijd een beetje eng. Er is wel eens een kind in het water gevallen. Ze fietst over het pad naast de

rivier richting het centrum voor een paar boodschappen. Ze heeft geen haast. Wel zou ze willen dat het al vrijdag was. Ze vindt het te gek dat ze gaat werken bij een bekend filmer/regisseur met een redelijk groot bedrijf. Frank Brenner is producent van documentaires. Zijn bedrijf krijgt onder andere opdrachten van twee grote televisiezenders en van grote bedrijven, maar ook van scholen en van ministeries. Kortom; de opdrachten komen van verschillende niveaus. Maar ze vindt dat Brenners documentaires altijd een evenwichtig kwaliteitsniveau hebben, voor zover ze daarover kan oordelen.

In het centrum stalt ze haar fiets. Langs de winkels en de café's wandelt ze rustig over de rode en grijze stenen van de straatjes. Er mogen hier geen auto's komen. Af en toe groet ze bekenden. Ze woont nu bijna twee jaar hier in Engeland en eigenlijk leert ze nu pas mensen kennen. Overigens vindt ze de mensen hier over het algemeen vrij terughoudend. Nu is ze zelf ook niet zo'n groot wonder in het leggen van contacten in de persoonlijke sfeer. Ze moet nog steeds bijkomen van alles wat ze heeft meegemaakt in haar leven in Nederland. Maar dat is een andere kwestie. Hoewel het er wel toe heeft bijgedragen dat ze een tijdje niet zo veel